

Garana- file dintr-o poveste

Garana e departe...e asa departe....departe de orasul natal...de orasul in care studiez...departe de lumea pe care o vedem in fiecare dimineata cand deschidem ochii...Garana este exact acolo unde trebuie sa fie...departe de ochii lumii, de mizeria umana , de societatea spurcata si de gandurile rele...este un loc tainic, ascuns intre munti de sute de ani, este poveste si realitate cufundate una-n-alta.

Garana este in judetul Caras-Severin , la vreo 30 de km de civilizatie (Resita) , spre capatul unui drum serpuit, ciuruit de ploii si ninsori strabune, la poalele Muntilor Semenic. Sa ajungi acolo este o provocare , caci satucul acesta pare ca renaste la viata doar o data pe an, cu ocazia festivalului, iar fara oameni binevoitori care sa te ajute la nevoie asemeni personajelor dintr-un basm, drumul spre Garana ar fi si mai anevoios.

Odata ajuns insa la destinatie toate obstacolele par sa se topeasca rand pe rand, iar oamenii incep sa isi deschida cu drag portile caselor si inimilor , cu o imbratisare calduroasa ce contopeste parca spiritul romanilor primitori cu seva formala a radacinilor nemtesti. Caci Garana este un lacas strabun al germanilor...este Wolfsberg-ul lor asa cum este si Garana noastra...este granita intre culturi si comuniune intre doua popoare cu amintiri care se intersecteaza, este un paradis care incepe sa fie regasit de urmasii nemti , cat mai ales de cei romani.

Garana a fost si va ramane o surpriza placuta pentru toti care ii calca intimitatea...Garana e munte..dar e si apa...e padure salvata de defrisari ,dar si poienita cu flori parfumate...zilele sunt toride, romanesti...dar noptile sunt glaciale, nemtesti...

In mijlocul verii, cand oamenii fug de caldura asfaltului incins , de nebunia furnicarelor urbane , Garana imbraca straie de sarbatoare si isi asteapta cu drag sufletele rasfirate prin toate colturile lumii. Generatii dupa generatii se intorc pe acest pamant pentru a-i celebra frumusetile, pentru a recupera timpul pierdut, unii cu regretul ca au parasit acele locuri, altii visand sa se intoarca la origini, dar si foarte multe suflete noi, care abia descopera Garana si care raman vesnic indragostiti de farmecul ei. Printre acestia ne-am numarat si noi, patru suflete adunate din colturi diferite ale tarii, patru oameni care nu stiau foarte sigur unde vor ajunge si ce ii asteapta...patru copii care au sperat sa descopere un univers fraged, sa intre in poveste si sa isi tese amintiri...si asa a fost...

Si cum muzica va ramane mereu un liant intre oameni, intre om si natura sau om si Dumnezeu, ce putea fi mai frumos decat un festival de jazz in Poiana Lupului, in inima Garanei? Poate nu intamplator a fost ales acest gen muzical...un jazz care suna de fiecare data altfel, intr-o Garana care renaste in fiecare an...un jazz care evolueaza in fiecare zi prin acorduri noi , indraznete , intr-o Garana care intinereste...

Desi novice in tainele jazzului, cele trei zile petrecute in munti au fost suficiente pentru a ma invata

cel mai important lucru: sa ascult cu adevarat muzica...Asezata pe busteni despicati in doua , cu firul ierbii crud la picioare si cu privirea spre cer, am constientizat ca muzica este cu adevarat un glas divin , ca instrumentele uneori canta sub un impuls angelic, ca muzica inseamna viata cum inseamna si moarte, ca este dragoste pura sau tanguire amara , esenta dumnezeiasca in corp omenesc.

Veniti din toate colturile lumii, uniti prin limbajul universal,muzica , nume care de acum inainte imi vor ramane intiparite in minte ca “pianul si contrabasul” (Lars Danielsson si Leszek Mozdzer) au facut ca miile de spectatori sa tresara , sa viseze, sa aplaude frenetic, sa se relaxeze si sa uite de tot ce e rau si urat in lumea aceasta.

Prima seara a fost planset divin, potop din ceruri...zgribulire in haine umede si un drum anevoios spre locul de odihna...A fost frica de intuneric, de tunete si fulgere , de broaste agitate pe asfalt , de balti uriase care inglobau siroaie. Poate a fost purificare si nu ne-am dat noi seama...poate aveam nevoie de asa ceva in prima seara pentru a fi curati si ispasiti de toate gandurile pe care le-am purtat cu noi ...a fost o incercare si o reusita prin faptul ca am ajuns teferi la bungalow-ul care ne adapostea...

A doua seara a venit cu stele pe cer, cu o luna plina care se aratase si in prima noapte ,dar fugise si ea rapid printre nori , adapostindu-se de ce urma sa vina...a fost unduire de note pe portativ intr-un calm pe care numai intre munti il poti gasi. Drumul uscat de aceasta data

parea o lunga promenada , o liniste disturbata uneori de chiote venite din adancul padurii, de prin corturi , cu miros de carne fripta si rauri de bere.

A treia seara am visat-o in tren, pe drumul de intoarcere...mi-am imaginat-o in felurite chipuri, cu adieri de vant, cu mai multe randuri de haine pe mine (omul din greseli invata), cu miros de colaci rumeni , amestecat cu hamsii sarate care nu-si prea gaseau locul la 1000 m altitudine...cu muzica la poalele Semenicolui.

Imaginea care imi va ramane mereu intiparita in minte este cea a cimitirului de pe deal unde in fiecare seara se strangeau tineri ,cautand parca si mai multa liniste , de unde ascultau in surdina muzica ce urca spre ei din Poiana. Desi erau alungati mereu de oficialitati, in fiecare seara vedeai grupuri adunate pe langa mormintele strabunilor, cantandu-le langa cruce din melodia vietii noastre.

O alta imagine pe care nu o sa uit degraba este cea cu “stelele omenesti” , dupa cum imi place sa le numesc. Baloane cu heliu ce se inaltau spre cer, cu o flacara care ardea pana nu o mai puteai vedea cu ochiul liber...o stea de o culoare un pic diferita fata de celelalte stele...un semn ridicat de oameni ca o multumire spre divinitate.

Garana este astfel mai mult decat un sat..mai mult decat o statiune...este o sfanta punte peste generatii, este muzica si cultura imbibate in foc de tabara si stropi de ploaie. Uneori ai senzatia ca oamenii care se intalnesc acolo sunt cu adevarat alesi..oameni de toate varstele, oameni curati desi iesiti de prin corturi, oameni cu

fruntile descretite si cu zambete in coltul gurii, oameni care fug de nebunia oraselor si se regasesc pentru cateva zile in pustietate....Peste tot poti simti un suflu de eleganta chiar si acolo, in mijlocul padurii. Desi festival, nu am vazut nicaieri nimic kitschos...pana si la tarabe se vinde cultura...carti bune, muzica buna, cercei lucrati cu mestesug...

Chiar si pentru cateva zile, Garana te schimba....iti deschide ochii spre frumos, te face sa privesti natura sub toate formele ei...dezlantuita sau linistita, contempland poate si ea la sunetul muzicii, te invata ce inseamna muzica in adancul padurii, iti aduce clipe de bucurie si entuziasm.

Pe acele meleaguri, noptile par sa ia locul zilelor, desi si acestea sunt savurate cu aceeasi intensitate. Ne-am relaxat plimbandu-ne prin sat, admirand stilul nemtesc intalnit la tot pasul, arhitectura caselor vechi de aproape o suta de ani, curatenia gradinilor si a ulitelor, vegetatia bogata. O familie de localnici ne-a permis chiar sa ii vizitam casa si curtea interioara. Batranii ne-au povestit cate ceva despre Garana de altadata, despre nemtii care acum se intorc si isi rascumpara casele, despre viata de zi cu zi din acest satuc pazit de ochiul lumii. Am fi stat si mai mult la ei caci batranii erau foarte dornici de a primi tineri si a le povesti despre cele trei ape care dau numele satucului vecin unde ne asteptau seara paturile mai putin calduroase, dar care ziua ne asigurau racoarea. Dar ochii nostri vroiau sa absoarba cat mai mult din frumusetile locurilor, asa ca ne-am plimbat si pana in Valiug, unde ne-am prajit pe

malul lacului, unii dintre noi ne-am racorit si am salvat amintirea in cateva poze pline de flori si voie buna.

Garana a fost 'per se' o experienta unica...o lectie de viata pe care ma bucur ca am primit-o la varsta aceasta inca frageda, un prilej de a ma relaxa dupa un an plin de stres si emotii, o ocazie de a cunoaste oameni noi, de a lega prietenii ...Garana a fost o etapa nu doar in acest proiect , ci o treapta de initiere in mrejele umanitatii, o incercare pe care sper ca am depasit-o cu bine...

Garana e acum aproape...aproape de mintea mea..de sufletul meu...*Garana e atat de aproape...*

Dorisandra Teodora Dumbrava,
anul 4, Medicina Generala
UMF Cluj-Napoca